

ข่าวประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

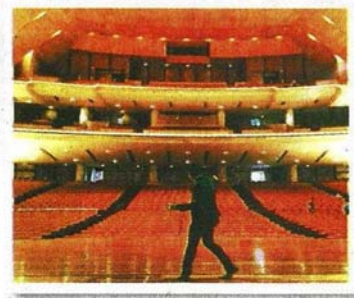
๑๑๔ สุขุมวิท ๒๓ แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ โทรศัพท์ ๐-๒๖๕๙-๕๐๐๐
ภายใน ๑-๕๖๖๖ โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๒๖๕๘-๐๓๑๑

ข่าวจากหนังสือพิมพ์คมชัดลึก ฉบับประจำวันที่ ๓ เดือนมิถุนายน พ.ศ.๒๕๕๗ หน้า ๒๐ มูลค่าข่าว ๔๗๒,๕๐๐.-

ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สนใจดูที่ได้ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

ฉบับนี้ไม่มีอะไรไปกว่าการเปิดเผยข้อมูล “โค้งสุดท้าย” ก่อนงานทอล์กโชว์โอทีเต็มรูปแบบครั้งแรกในชีวิตของผมที่ตั้งใจเอาไว้ว่าเป็นการนำเสนอผลงานสู่ท่านในอีกรูปแบบหนึ่ง นอกเหนือจากงานโทรทัศน์ที่ผมนำเสนอสู่ท่านมาแล้วกว่า 15 ปี (ไม่น่าเชื่อเลยนะ เวลาผ่านไปไว้อะไร) **“ผมเปิดการแสดงครั้งนี้เพื่ออะไร?”** ขอออกตัวว่าผมค่อนข้างเขินๆ นะครับเวลาจะต้องไปรโมทของของตัวเอง ผมเริ่มต้นโปรดักชันนี้จากการได้รับแรงบันดาลใจจริงๆ จากปรมาจารย์ด้านเดี่ยวไมโครโฟน “พีโน้ส” อุดม แต้พานิช ผมรักและศรัทธาพีโน้ส

ครั้งนั้นคือบุคคลที่เพิ่งทำ “เดี่ยวไมโครโฟนแรก” มาอุ่นๆ นั่นคือพีโน้ส ผมร่วมเวิร์กช็อปแบบถึงเนื้อถึงตัวกับพีโน้สอยู่ 4 วัน เป็น 4 วันที่สุดแสนวิเศษ เพราะเราต่างได้วิชาจากอาจารย์ชาวอังกฤษเยอะมาก (ลืมเล่า.. วิทยากรที่มาสอนเป็น “2 นักแสดงตลกอังกฤษที่เริ่มต้นงานแสดงพร้อมๆ คุณ Rowan Atkinson หรือ Mr.Bean ที่ทั่วโลกรู้จัก ชื่อคุณ มิชาลิน และอีกท่านซึ่งน่าจะเสียดายมากที่ผมไม่รู้จักชื่อ) พีโน้ส ประทับใจครูผู้สอนมาก แต่ช่วงนั้นภาษาอังกฤษยังติดลบ แกจึงให้เพื่อนผมช่วยสื่อสารแทน พีโน้สเกาะติดผมเป็นวันแปลภาษาโรราเอมอนเลยล่ะ วันรุ่งขึ้นแกเอาวิดีโอเทป VHS

เสาร์นี้ทนายจะโชว์ไซเซิลมีเดี่ยวแล้วนะจ๊ะ

เจาะเบื้องหลังกีฬา

มาตั้งแต่ช่วงขง ม.6 ช่วงนั้นโรงเรียนมัธยมผมค้นพิเรนทร์ให้นักเรียนลงทะเบียนเรียนตามความสามารถ ผมก็ทำสิ่งลงเยอะ เลือกแผนการเรียน 2 ปีครึ่งจบม.6 ได้ ก็เลือกว่าอยู่ครึ่งปี ก่อนเอเนทราณ์ครึ่งปีนี่ผมได้ประสบการณ์ชีวิตอย่าง เล่นละครเวทีครั้งแรกกับ “พีโน้ส” นาคกร สีลาชัย เล่นเป็น หม่อมหลวงชาวบ้าน แต่ได้รู้จักผู้คนในวงการมากมายซึ่ง เสนา หอย, พิตัก กลิ่นสี, เสนาวิชญ์ ฯลฯ หรือแม้แต่พีโน้ส อุดม ก็แวะเวียนมาเยี่ยมเยือนโปรดักชันนี้ไม่ขาด ผมเจอพีโน้สในงานเลี้ยงปิดโปรดักชันละครช่วงก่อนปี 2538 แกยังไม่ได้ทำเดี่ยวครั้งแรกเลย แกขึ้นไปร้องเพลงแร็ปบนเวที (เอโพด สะเรนาบั้ง-โจฮับบอย) ผมจึงทิ้งแกเลยในทันที ทั้งๆ ที่เคย “เฉยๆ” กับลวดลายของแกในยุทธการขยับเหงือกคือ..ผมเป็นโรค “เห็นอัจฉริยะแล้วผมจะตัวสั้นเทา” อยากูร์จึกและอยากูร์แก๊งกับเขาบ้าง จากจุดนั้นผมก็ไปเล่นละครให้คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์ ตามการชักชวนของพี่ๆ คณะละครนามาครศิมย์ครูช่าง จากนั้นก็ได้เป็นเล่น Sit Com ทางทีวีกับ DAS Entertainment ที่โรงละครกรุงเทพ (ไม่น่าเชื่อใช่ไหม ว่า “ครึ่งปี” มันจะทำอะไรได้มากขนาดนี้) สิ่งที่เหลือเชื่อในชีวิตก็เกิดขึ้นอีกครั้งเมื่อผมลงเวทีชื่อ “How To Make People Laugh” (วิธีทำให้คนขำ) ซึ่งผู้ร่วมคลาส

 ทนายรัฐ-โลกรู้
โดย...พงษ์สุข ธีรวิฑูภรณ์
Twitter : @nuishow / @beartai

“เดี่ยวไมโครโฟน : One Stand Up Comedy ครั้งที่1” ที่เพิ่งออกวางจำหน่ายมาให้ครู ครูเห็นคำว่า “One” ก็บอกว่า “การแสดงนี่ ทำคนเดียวไม่ได้นะ ต้อง 2 คนขึ้นไป” ..ความหมายของครูก็คือ “คุณจะแสดงคนเดียวก็ได้ แต่คุณต้องมีโมโนสำนึกถึงนักแสดงอีกคนเสมอ จะเป็นอากาศ หรือจะเป็นคนดูที่นั่งอยู่ก็ได้เพราะรับส่งบทกัน” เหมือนจะเป็นการเขียนลงในตาอะไรบางอย่างให้พีโน้ส แกมีความสุขมากที่ได้ไขข้อสงสัยกับนี้ แกพาคู พามผม (ในฐานะล่าม) ไปกินก๋วยเตี๋ยวเรือจึกงด้วยกันที่ซอยทองหล่อ หรือระบุว่า “วิชาที่ได้รับมาแมงโคตรมีความหมายกับพี่เลย” ผมประทับใจในอะไรหลายๆอย่างของพีโน้ส โดยเฉพาะมิมครไมครีที่ “โล” จริงใจของแก จำภาพได้คิดคิดว่าแกเขียนคำพูดใส่กระดาษ

รองแก้วของร้าน ให้ครูทั้งสองพกใส่กระเป๋าวีโนยามไปเที่ยวเมืองไทยต่อ แกเขียนว่า “สวัสดิ์ครับพี่ไซเฟอร์ ผมอุดมแต้พานิช โอ้ตลกจุกจิก โดๆ นะครับ ผั่งรองคนนี้เป็นครูของผม โปรดปรานเขาเป็นอย่างดีที่สุดด้วย” หลังจากนั้นเราก็แยกย้ายกันโดยพีโน้สไม่ลืมให้เบอร์ “PacLink” กับผมด้วย ผมเขียนข้อความว่า “วิชาที่เราได้เรียนด้วยกันแมงโคตรมีประโยชน์เลขุใหม่ไอ้น้องหนูๆ ไว้เรามาใช้มันด้วยกันนะ” ..ผมยังคงเก็บกระดาษแผ่นนั้นไว้นานถึงวันนี้นะครับ จากนั้นไม่นานผมก็ได้ผ่านร้านวิดีโอและได้ซื้อเทป VHS เดี่ยวไมโครโฟนมาดู ..ความรู้สึกตัวสั้นเทาเกิดขึ้นอีกครั้ง ... ผมชอบเชียร์คนเก่งครับ ถ้าเปรียบกับคาราสยหล่อผมเฉยๆ นะ แต่ถ้าเขาคณันเก่ง ไม่ว่าจะหน้าตาแบบไหน ผมชอบหมด เพราะค่าของคนมันอยู่ที่ผลของงาน ..ผมติดคือพีโน้สอีกครั้งทาง PacLink .. เป้าหมายการโทรครั้งนี้คือ “โรงเรียนขอเชิญพีโน้สมาเดี่ยวไมโครโฟนในงานปัจฉิมนิเทศ” แต่แกปฏิเสธพร้อมเชียร์ผมว่า “คุณนั่นแหละที่พูดได้!” ... ใช้ครับ ผมน่าจะพูดได้จากการดูเทปวิดีโอของแกแล้วซ้ำอีกนั่นแหละ ต่อมา ผมถูกเจ้าหน้าที่ศูนย์สื่อฯ การศึกษาฯ มศว ดอนที่ผมอดงานชมรมทีวีที่กว่า “หนูยพูดเหมือนไอ้โน้สอุดมไปวะ” ครับ..ผมได้รับอิทธิพลจากพีโน้สมาเต็มๆ เต็มแบบไม่รู้ตัว ผมตัดสินใจสะบัดคาแรกเตอร์นั้นทิ้งไปตอนเริ่มงานใหม่กับพี่จอห์น รัตนเวโรจน์ ในรายการ

IE Show.com พี่จ้อหันให้ผมใส่แว่นกรอบดำแบบ
ไว้กระจก จุดเริ่มต้นของ “คาแรกเตอร์พีธีกรไอที”
.. 2 ปีหลังจากนั้น ผมได้เจอพีธีกรที่ถนนมิตรจิต
พีธีกรที่ทักทันที “เฮ้ยยยย ผมเห็นคุณใส่แว่น คุณใส่
แว่นในทีวี ผมดูคุณๆ” คีเจนะที่พีธีกรจำได้ ไม่ว่าจะ
กี่ปีก็ตาม ผ่านมาถึงวันนี้ ผมไม่มีอะไรต้องเสียดาย
อีกแล้ว ผมช่วยงานเดี่ยวๆ พีธีกรสมา 2 ครั้ง ครั้งแรก
ตอนเดี่ยว 3 อ.อุดมการช่าง ผมไปช่วยเขาขายตัว
เตรียมการนานมากเพราะสมัยนั้นไม่มีเทคโนโลยี
ไปขายตัวก็เหมือนต้องไปปราบจลาจล ..ได้ลุยค้น
ห้องรวมขยะที่โคตรเหม็นของอิมพีเรียลลาดพร้าว
อันเนื่องมาจากแม่บ้านดันกวาด “ฝังการจ้องที่นั่น”
ทิ้งไปซะ! อีกครั้งที่ผมไปช่วยงานพีธีกรคือตอนโต
แล้ว เปิดบริษัทแล้ว ก็เสนอตัวไปทำมาสเตอร์งาน
DVD Special Features “เดี่ยว7” ให้ .. พีธีกร
ไม่เคยเปลี่ยน ตีตรงผมออกมาจากบ้านเพื่อขอไป
ลงทองหล่อและเล่าอะไรให้ฟังมากมาย ..ผมต่าง
หากที่เปลี่ยนคือพอเห็นแก๊งใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ แล้ว
ผมกลับไม่กล้าโทรไปหาแกอีก ... กับ “โซเชี่ยล
มีเดี่ยว” เดี่ยวไมโครโฟนแรกในชีวิตของผมนั้น
ผมยังไม่กล้าโทรไปเชิญแกลเลยนะ มีแต่ “น้ำเน็ก”
ที่พอได้ยินข่าวการเปิดจองตัววันแรกแกลโทรมาเลย
เพื่อตีแวมและสั่งว่าห้ามให้ตัวแก วันรุ่งขึ้นแกลไปซื้อ
บัตรแถว 2 จากหน้าราคา 2,000 บาท มา 2 ใบ
แล้วทวีตบอกแฟนๆ แกว่าแกลจะมาให้กำลังใจผม
ประโยคที่ผมจำจากน้ำเน็กได้ดีคือ “คุณอย่าได้อาย
ที่จะใช้ชื่อเดี่ยวไมโครโฟน เพราะอุดมจะดีใจมาก
ที่มีคนอย่างคุณทำด้วย อุดมเขาไม่ได้ต้องการเป็น
เจ้าของชื่อนี้ เพราะมันหมายถึงรูปแบบการแสดง
อีกประเภทหนึ่ง” ..ครับ! วันเสาร์หน้านี้ 7 มิถุนายน
เวลา 1 ทุ่ม ผมจะขึ้นแสดงโชว์ใหญ่ที่สุดในชีวิตใน
หอประชุมใหญ่ที่ปรับปรุงใหม่ของศูนย์วัฒนธรรม
แห่งประเทศไทยที่ผมฝึกฝนขึ้นแสดงไว้ตั้งแต่เด็กๆ
ผมไม่รู้หรือว่าผลมันจะออกมาเป็นอย่างไร ผมรู้
แต่ว่าผมตั้งใจให้ดีที่สุดภายใต้ความสามารถที่ฝึก
หน้าจอตีวี่และ Event มาตลอดระยะเวลา 15 ปีมา
นี้ ผมจะย้อนย่อระยะเวลาศึกษาเรื่องไอทีเทคโนโลยี
ของผมจาก 15 ปีนี้ให้เป็นเส้นเรื่องใหม่ความยาว 2
ชั่วโมงครั้งที่ผสมผสานสไตล์งาน Comedian ไว้
..สไตล์เดียวกับที่ศึกษาไว้เมื่อ 20 ปีก่อนกับอุดม แต่
พานิชผู้เป็นเตี้ยแห่งเรื่องนี้ ให้สมกับคำอวยพรที่เขา
เขียนไว้ด้วยหมึกจางๆ “แล้วเรามาใช้มันด้วยกันนะ
ไอ้หน่องหน้อย” ..หนุ่ยจะท้ามันให้ชัดขึ้นในอีก 4 วัน
ข้างหน้านี้อันครับพีธีกร! ... ขอบคุณสำหรับทุกอย่าง